

מסכת מנחות

פרק ב

א. הקומץ את המנחה לאכל שגריה או להקטיר קמצה למחר, מודה רבי יוסי בזה, שהוא פגול וחיבין עליו כרת. להקטיר לבונה למחר, רבי יוסי אומר, פסול ואין בו כרת, וחכמים אומרים, פגול וחיבין עליו כרת. אמרו לו, מה שנה זו מן הנזבח. אמר להם, שהנזבח דמו ובשרו ואמונו אחד, ולבונה אינה מן המנחה:

ב. שחט שני כבשים לאכל אחת מן החלות למחר, הקטיר שני בזיכין לאכל אחד מן הסדרים למחר, רבי יוסי אומר, אותה החלה ואותו הסדר שחשב עליו, פגול וחיבין עליו כרת, והשני פסול ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פגול וחיבין עליו כרת. נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים, רבי יהודה אומר, שניהם יצאו לבית השרפה, שאין קרבן צביר חלוק. וחכמים אומרים, הטמא בטמאתו, והטהור יאכל:

ג. התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה. כיצד. השוחט את התודה לאכל ממנה למחר, היא והלחם מפגליו. לאכל מן הלחם למחר, הלחם מפגל והתודה אינה מפגלת. הכבשים מפגליו את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים. כיצד. השוחט את הכבשים לאכל מהם למחר, הם והלחם מפגלים. לאכל מן הלחם למחר, הלחם מפגל, והכבשים אינו מפגליו:

ד. הזבח מפגל את הנסכין משקדשו בכלי, דברי רבי מאיר. והנסכין אינו מפגליו את הזבח. כיצד. השוחט את הזבח לאכל ממנו למחר, הוא ונסכיו מפגליו. להקריב מן הנסכין למחר, הנסכין מפגליו, והזבח אינו מפגל:

ה. פגל בקמץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקמץ, רבי מאיר אומר, פגול וחיבין עליו כרת. וחקמים אומרים, אין בו כרת, עד שיפגל את כל המתיר. מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות, שאם פגל בקמץ, שהוא פגול וחיבין עליו כרת, שהקמץ הוא המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכל שתי חלות למחר, הקטיר אחד מן הבזיכים לאכל שני סדרים למחר, רבי מאיר אומר, פגול וחיבים עליו כרת. וחקמים אומרים, אין פגול, עד שיפגל את כל המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכל ממנו למחר, הוא פגול, וחיברו כשר. לאכל מחברו למחר, שניהם פשרים:

